

In Memoriam

Revistă de opinie și renaștere morală și spirituală • Aprilie 2015 • Nr. 73
Fondată în 1996, la Suceava • România

PASTORALA LA ÎNVIEREA DOMNULUI 2015

† PIMEN,
DIN MILOSTIVIREA LUI DUMNEZEU
ARHIEPISCOPAL SUCEVEI ÎR D U ILOR

Iubitului nostru cler, cinului monahal și rșplătorilor celor care Îl caută (Evrei 11, 6). Credința trebuie binecredințioșilor creștini din Dumnezeu pe zădărnici și noștri să fie însoțit de inimă curată: „Fericiți cei curați cu inima, Arhiepiscopie, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi, arhieresc binecuvântare.

IUBIȚI CREDINȚIOȘI,

Prin zădărnici omorârea morții prin moartea pe cruce și învierea din mormânt a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Înviind Iisus, „toate s-au umplut de lumină și cerul, și pământul, și cele dedesubt”, după cum glăsuiesc cântările de la praznicul Învierii, „sărbătorile și sărbătorilor”. Lumina Învierii este lumina Celui Care este lumină (I Ioan 1, 5), Celui Care este „Lumina lumii” (Ioan 8, 12).

Dumnezeiescul fapt al Învierii a fost adevărat de Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos „înfrumusețându-Se pe Sine viu timp de patruzeci de zile, până în ziua în care S-a înălțat la cer” (Faptele Apostolilor 1, 2-3); S-a înfrumusețat și al femeilor mironosișe venite la mormânt ca să se unguie cu mirisime Prea Sfântul Său Trup (Luca 24, 1); S-a arătat Apostolilor începând chiar din seara zilei Învierii (Ioan 20, 19-20). „În urmă S-a arătat deodată la peste cincisute de frați...” (I Corinteni 15, 6), încredințându-i pe toți, chiar și pe Toma (Ioan 20, 26-29) de adevărul Învierii Sale din morți.

Învierea Mântuitorului este un fapt înscris în istoria vremii, fapt care se primește și se înțelege prin credință (Ioan 20, 29). Credința este darul lui Dumnezeu dat fiecăruia dintre noi. Prin credință înțelegem toate cele făcute de Dumnezeu (Evrei 11, 1-40). „Fără credință dar nu este cu puțin să fim plăcuți lui Dumnezeu, căci, cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că Se face

ca aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). Credința, darul lui Dumnezeu, trebuie să o unim cu faptele bune, faptele de milostenie, ca să fie vie, lucrătoare: „Credința fără fapte este moartă” (Iacov 2, 17).

Dumnezeiescul fapt al Învierii îl simțim, îl trăim în chip tainic și negrăit în adâncul inimilor noastre, a cămăi-au simțit și trăit toate generațiile de creștini de-a lungul celor 2000 de ani.

Dumnezeiescul fapt al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos este piatra de temelie a religiei, a credinței și trăirii noastre creștine, este piatra de temelie a propovăduirii Sfinților Apostoli, după cum scrie Sfântul Apostol Pavel: „Dacă Hristos n-a înviat, zadarnic este atunci

(urmăre în pagina 3)

**Ansamblul
arhitectural
In Memoriam,
Biserica Na terea
Maicii Domnului**

Ctitori fondatori

DR. DRAGO CORL EANU, economist **GAVRIL MÎRZA**, **soc. CONSTANTIN SOFRONI**
avocat **C LIN RODICA**, preot paroh **dr. VIOREL IOAN VÂRLAN** i preot **DUMITRU AIRINEI**
cu binecuvântarea

ÎNALT PREASFIN ITULUI PIMEN, ARHIEPISCOPUL SUCEVEI I R D U ILOR .

**Ctitori noi:
Maria Turtureanu**

Ctitori:

Î.P.S. Nathaniel
Preot Alexandru Râ ca
Preoteasa Mary Râ ca
Maria Viorica Râ ca
Violeta Beclea Szekely
Cornelia Pârcu
Mihai i Olimpia Burlacu
Elena Stanciu
Minodora Vasilcu
Rucsandra Sârbu de Bota
Doru Damian Bo coianu
Sidor i Maria Bulgaru
P storel i Iuliana Macoveiciuc
Adrian i Olga Hâncu
Bogdan i Ruxandra Hâncu
Horst i Viorica Romankiewicz
Traian i Irina Cocri
Sorin i L cr mioara Airinei
Niculae i Georgeta Murariu
Vasile i Viorica Teodorescu
Radu i Liliana Solomon

Sorin i Maria Brum
Cristian i Mariana Popescu
Adrian i Daniela Chichifoi
Liviu i Marica Anechitei
Maria i Alexandru Râ ca
Elena Angelescu
Radu i Oana Ulea
Virgil i Carmen P curariu
Viorel i Maria Nu u
Toader i Veronica Mih il
Cornel i Aurelia Prepeluc
George i Maria Niculescu
Sina von Eisenstein
Viorica Lidia i Vasile Vargan
Cristian i Rodica Prelipceanu
Alexandru i Maria Iacoban
Alin i Daniela Gaftoneanu
Traian i Adela Maz re
Ioan i L cr mioara Herghelegiu
Nestor i Rodica Buburuzan
Genoveva i Radu Ionescu
Ioan i Rodica Flori teanu

Ileana i **Ioan Buzdugan**
Nicolaie i Florica Honceriu
Bogdan i Mihaela Muraru
Ioan i Iulia Laz r
Costel i Doina Chelariu
Ioan i Elena Lungu
Ioan i Brându a Ciutac
Nicolae i Rodica Oprea
Viorica i Vasile Doroftei
Niculina i Marin Vasilu
Laura i Iosif G I ean
C t lin i Marlena Anton
Drago i Viorica Croitor
Clara Demetra Avram
Adela i **Gheorghe Iva cu**
Dimitrie i **Len uca Litvinchevici**
Mihai, Doina Coman i Elena
Cornel i Maria Bercoci
Dana, Floarea i Vasile Hâncu
Doru i Maria Muha
Neculae, Tatiana i Florin Cheaptanaru
Paul i Brîndu a Leuc

PASTORALA LA ÎNVIEREA DOMNULUI 2015

(urmare din pagina 1)

propov duirea noastr , zadarnic i credin a voastr ” (I Corinteni 15, 14).

Învieria Domnului nostru Iisus Hristos este piatra de temelie a credin ei i tr irii miilor de m rturisoritori i mucenici din primele veacuri ale cre tinismului, începând cu Sfântul Arhidiacon stefan, pân în zilele noastre, în timpul regimului comunist ateu, i va continua pân la sfâr itul veacurilor. Mucenicia face parte din legea tr irii noastre cre tine, dup cum scrie Sfântul Apostol Pavel în *Epistola c tre Filipeni*: „C ci vou vi s-a d ruit, pentru Hristos, nu numai s crede i în El, ci s i p timi i pentru El” (*Filipeni* 1, 29).

DREPTM RITORI CRE TINI,

Prin Învieria Sa din mor i, Hristos ne-a încredin at c i noi vom învia cu trupul la ob teasca înviere (Ioan 6, 40). Având această încredin are din partea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în elegem c via a noastr p mânteasc nu se termin la marginea mormântului, ci ea continu cu sufletul, care este nemuritor, în Împ r ia lui Dumnezeu. Acolo vom fi rândui i în ceata cea de-a dreapta sau a celei de-a stânga, în rai sau în iad, potrivit cu faptele pe care le-am s vâr it în via a noastr p mânteasc (Matei 16, 27; 25, 31-46). De aceea trebuie s ne îngrijim, cât tr im pe acest p mânt, pentru un sfâr it cre tinesc, ca s putem da r spus bun la înfrico toarea judecat a lui Dumnezeu. Pentru aceasta trebuie s ne str duim s nu ne l s m prin i în la urile p catului care bate la poarta inimii noastre sub forma gândului. S ne silim s ne îndrept m pa ii cât mai des la scaunul de spovedanie pentru a lua iertarea p catelor i dezlegarea pentru a ne împ rt i cu Prea Sfântul Trup i Sânge al Mântuitorului nostru Iisus Hristos. S nu îndr znim s ne împ rt im cu dumnezeie tile Taine f r spovedanie i dezlegare de la preotul duhovnic, c ci, în acest caz, ne împ rt im spre osând ve nic . Mul i întreb ast zi cum este mai bine s se împ rt easc , mai des sau mai rar? Sfântul Ioan Damaschin le r spunde: „... Aceia ce au cuget curat i dezlegare de la duhovnic, unii ca aceia de-a pururea s se apropie.

Iar, de nu sunt a a, atunci niciodat s nu se împ rt easc ”. Aceia i pova o d i Sfântul Ioan Gur de Aur i to i Sfin ii P rin i, purt tori de Dumnezeu, ai Sfintei noastre Biserici dreptm ritoare.

Ne bucur m de faptul c ast zi, tot mai multe mame vin cu copiii la Împ rt anie. Ele sunt datoare s fac aceasta i dup ce copiii lor merg la gr dini i apoi la coal . Adev rata mam , ne spune Sfântul Ioan Gur de Aur, nu este cea care doar na te copii, ci cea care îi i educ i îi

cre te în duhul înv turii i moralei dreptei credin e cre tine.

Vedem c ast zi elevii în coal , pe lâng cuno tin ele folositoare lor i societ ii, primesc i înv turi nes n toase pentru via a lor, la vârsta lor necoapt , înv turi cu titlul *Educa ia pentru s n tate*, educa ie care în realitate promoveaz , încurajeaz p catul desfrân rii, lucru care nu se întâmpl în coala niciunei altei religii necre tine. Ca urmare a acestei situa ii, p rin ii elevilor, profesorii care predau religia, preo ii i fiecare dintre noi trebuie s ar t m copiilor gravitatea acestei educa ii. Suntem datori s ne rug m i mai mult i cu toat inima pentru luminarea min ii celor care împ rt esc colarilor cuno tin ele necesare pentru formarea lor sufleteasc , pentru demnitatea lor civic .

Încei cuvântul meu pastoral cu pov uirile Sfântului Apostol Pavel date credincio ilor din Efes: „Fi i dar urm tori ai lui Dumnezeu... i umbla i întru iubire, precum i Hristos ne-a iubit pe noi... Iar desfrâu i orice necur ie i l comie de avere... nici s se pomeneasc între voi, cum se cuvine sfin ilor (cre tinilor - n.n.). Nici vorbe de ru ine, nici vorbe nebune ti, nici glume care nu se cuvin, ci, mai degrab , mul umire. C ci aceasta s-o ti i bine, c niciun desfrânat sau necurat, sau lacom de avere, care este un închin tor la idoli, nu are mo tenere în Împ r ia lui Hristos i a lui Dumnezeu. Nimeni s nu v am geasc cu cuvinte de arte..., umbla i ca fii ai luminii, r scump rând vremea, c ci zilele rele sunt. Drept aceea, nu fi i f r de minte, ci în elege i care este voia Domnului. S nu v îmb ta i de vin, în care este pierzare, ci v umple i de Duhul. Vorbi i între voi în psalmi i în laude i în cânt ri duhovnice ti, l udând i cântând Domnului în inimile voastre, mul umind totdeauna pentru toate întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, lui Dumnezeu (i) Tat l” (5, 1-6; 8, 16-20).

Rog pe Bunul Dumnezeu s v d ruiasc pace i bucuria mântuirii în aceste sfinte zile de pr znuire a Învierii Domnului. În ziua luminat a Sfin telor Pa ti, v întâmpin cu salutul pascal

HRISTOS A ÎNVIAT!

Al vostru de tot binele voitor i c tre Domnul pururea rug tor,

† P I M E N

ARHIEPISCOPAL SUCEVEI I R D U ILOR

Dat în re edin a Noastr arhiepiscopal din Suceava la s rb toarea Învierii Domnului, anul mântuirii 2015.

Eminescu i morala cre tin

Prin trecerea anilor, poetul supranumit *nepereche* a stârnit admira ia iubitorilor de autentic poezie, dar i dispre ul, prin neîn elegerea ei de c tre aceia care au pierdut farmecul limbii române ti sau au fost leza i de justi iarul Mihai Eminescu, pe care nu contenesc s -l denigreze în mod barbar. Ast zi, tot mai pu ini au ca punct de reper valorile autentice la care ar trebui s se raporteze, fiind lipsi i de cunoa terea istoriei neamului în care s-au n scut, de sacrificiile f cute de fiecare genera ie, de obliga iile ce le revin în p strarea patrimoniului cultural mo tenit.

Toate aceste caren e duc la anihilarea personalit ii, la manipularea facil a tinerilor, care, ne tiind s discearn autenticul de fals, nu pot în elege necesitatea unei continuit i ideatice, necesar vie ii morale civilizate, proprie tuturor timpurilor. Eminescu scria: *Moralitatea e pentru suflete identic cu s n tatea pentru trup.*

În zilele noastre, asist m neputincio i la ie irea din matca fireasc a istoriei, în care institu iile au avut un rol extrem de important, mai ales coala i Biserica, prin care s-a pus temelia educa iei prin valorile perene, valori na ionale i universale, ap rate prin respectul fa de adev rul tiin ei i culturii autentice, care d inuiesc datorit adev rului revelat, adev r pe care l-a definit simplu i concis M. Eminescu: *Adev rul e st pânu l nostru, nu noi st pânim adev rul.*

Pornind de la genialitatea exprim rii i de la autenticitatea culturii tradi ionale, prezente în opera lui Eminescu, asist m în momentul de fa la o receptare situat pe dou planuri cu atitudini radical diferite, chiar opuse, în ceea ce prive te religiozitatea lui Mihai Eminescu, atitudini ce s-au închegat, prin argumente mai mult sau mai pu in obiective, în substan a a dou pledoarii, prin care se încearc demonstrarea sfin eniei i a martiriului eminescian, pe de o parte, cât i a religiozit ii discutabile, pe de alt parte. Sigur c sunt multe aspecte ce impun rezerve ce trebuie avute în vedere, dac se ine seama de rigorile sfin eniei, dar în privin a celei de-a doua propuneri, acordarea marii distinc ii de erou na ional, aceasta este cât se poate de justificat .

„El este-al omenimei izvor de mântuire...”

Dac ar trebui s preciz m alegerea titlului i mai ales con inutul acestei modeste interven ii, m rturisim c este o încercare de a r spunde, printr-o spicuire a câtorva pasaje din opera eminescian , nevalorificate de critici, spre a vedea clar cât era de angajat poetul în cultul i cultura cre tin , tradi ional .

Un prim r spus îl g sim atestat în *Rug ciunea unui dac*, rug ciune adresat Împ ratului viilor i al mor ilor, Celui care a biruit moartea, Iisus Hristos: *El singur zeu st tut-au înainte de a fi zeii/ i din noian de ape puteri au dat scântei,/ El zeilor d suflet i lumii fericire,/ El este-al omenimei izvor de mântuire: / Sus inimile voastre! Cântare*

*aduce i-I,/ El este moartea mor ii i învierea vie ii! S re inem mai ales sintagma *Sus inimile voastre* dup îndemnul pe care îl rostesc preo ii, *Sus s avem inimile*, sintagm desprins din Sfânta Liturghie. Lectura *Bibliei*, a *Vechiului i a Noului Testament* a rodit în toat gândirea eminescian , folosind adesea izvorul biblic, a a cum vom vedea i în ceea ce prive te originea vie ii pe p mânt. Este primul care a descris crea ia universului, cu mult înainte de revolu ia tehnico- tiin ific spa ial , a dezvolt rii tiin ei astrofizicii, prin care s-a confirmat faptul c această crea ie a macrocosmosului este în concordan cu punctul de vedere biblic. Rezultatele cercet rii au fost acceptate de to i oamenii de tiin i s-a lansat teoria, formulat de astronomul englez Fred Hoyle (1950), sub numele *Big-Bang*, iar Eminescu a redat-o, în 1881, într-un chip poetic de excep ie, fiind în mod net g duit rezultatul lecturilor sale biblice: *La-nceput, pe când fiin nu era, nici nefiin / Pe când totul era lips de via i voin ,/... i în sine împ cat st pânea eterna pace/ Dar deodat-un punct se mi c ... cel întâi i singur. Iat -l/ Cum din chaos face mum , iar El devine Tat l.../ De-atunci negura etern se desface în f ii,/ De atunci r sare lumea, lun , soare i stihii.../ De-atunci i pân ast zi colonii de lumi pierdute/ Vin din sure v i de chaos pe c r ri necunoscute.**

Cine a r sfoit revistele de informa ie tiin ific , ap rute i la noi dup anul 1989, reviste ce cuprind m rturiile celor mai mari astrofizicieni, au putut observa i imaginea realizat , prin tehnici de redare spectaculoas , a începutului vie ii în perspectiva descrierii biblice din *Cartea Facerii*.

Ca s ajung la o asemenea splendid descriere, pe care o des vâr e te în poemul *Luceaf rul*, poetul s-a instruit, zi i noapte, prin lecturi dintre cele mai diverse, spre a g si un r spus la chinuitoarea întrebare despre om i rostul lui pe p mânt, despre perspectivele lui într-o via moral des vâr it , de sfin enie, sau în vârtejul pl cerilor aduc toare de p cat i moarte.

Poemul *Luceaf rul* este chintesen a acestei îndelungi medita ii i iscodiri, este perla n scut din permanenta confruntare a realului cotidian cu minunea pecetluit a rela iei om-cosmos, creatur i Creator.

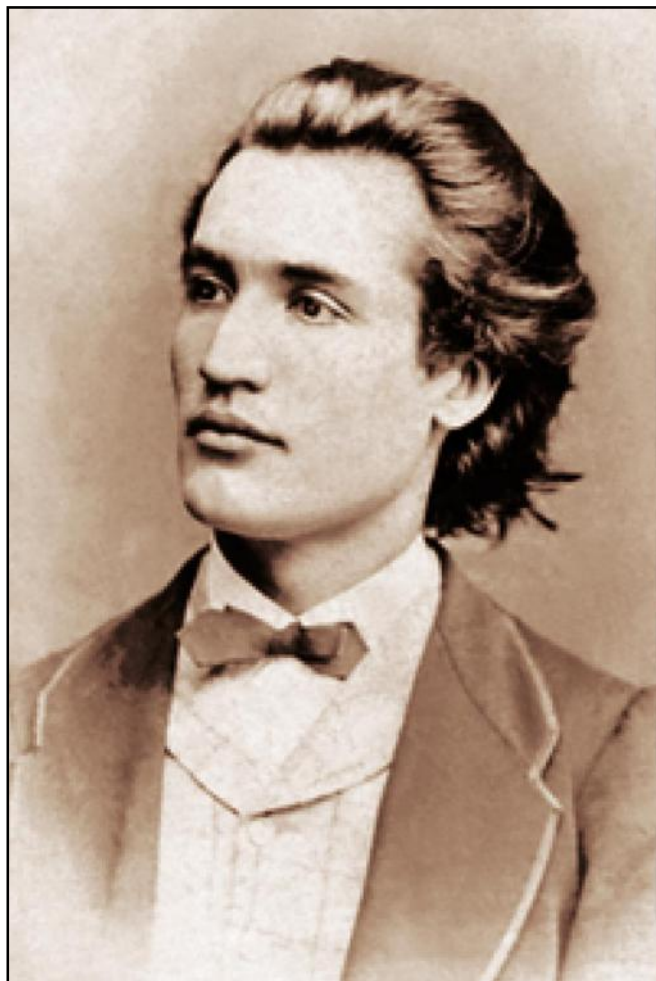
Problema verticalit ii, a deschiderii omului spre esen a vie ii, a accept rii sacrificiului, ca form de supunere cerin elor lui Dumnezeu, Creatorul a toate câte sunt, toate aceste înalte aspira ii se afl într-o perpetu opozi ie cu fragilitatea moral a omului, aflat într-un timp i spa iu pe care nu-l poate în elege i dep i, fiind supus compromisurilor pe care le accept , ca fiind ale firii, ale vie ii. Cele dou lumi sunt în structura poemului, al c rui titlu este înc rcat de în elesuri, nu numai separate, ci foarte îndep rtate. Abdicarea de la legea moral divin , nerespectarea leg mântului f cut, a pece ii spirituale primite în dar, prin care a dobândit nemurirea, va aduce

Eminescu i morala cre tin

dup sine abisul, c derea într-o alt stare prin care va pierde nimbul nemuririi: *Da, m voi na te din p cat,/ Primind o alt lege;/ Cu ve nicia sunt legat,/ Ci voi s m dezlege.*

„Azi, când patimilor proprii muritorii to i sunt robi...”

O alt component existen ial care i-a adus mult

suferin e determinat de neîn elegerea dintre viziunea lui romantic , de o perfec iune extrem , specific geniului, i atitudinea celor din jur, caracterizat prin pragmatismul excesiv, impus de o modernizare într-un ritm rapid i prin orice mijloace. Schimb rile politice afectează rela iile social-umane, mai ales în ceea ce prive te moralitatea specific poporului român, oglindit în via a cotidian ce presupune o norm , o cale ce nu se vrea arbitrar , dezordonat , impus de orgolii i interese strict materiale, ci având o motiva ie de ordin spiritual, de angajare în fa a lui Dumnezeu. Ieria din această matc tradi ional îl mâhne te „peste m sur “ i va constitui o tem predilect în care via a social va fi analizat sub toate aspectele ei: profesional, economic, politic, dar i sub aspectul vie ii obi nuite de familie cre tin , ce se materializează în planul afectiv, al respect rii, prin dragoste, a tuturor membrilor

ei. Aceast ordine, dictat de credin a str bun , nu admite compromisuri i este calea pe care fiecare om ar trebui s o urmeze. Dezgustul i triste ea fa de nerespectarea adev ratelor valori, impuse de tradi ia moralei cre tine, specific acestui spa iu cre tinat de dou mii de ani, sunt exprimate în versurile bine cunoscutei *Scrisori a II-a: De ce pana mea r mâne în cerneal , m întrebi?/...Dac tu tiai problema astei vie i cu care lupt,/ Ai vedea c am cuvinte pana chiar s o fi rupt,/... De ce nu voi pentru nume, pentru glorie s scriu?/ Oare glorie s fie a vorbi într-un pustiu?/ Azi, când patimilor proprii muritorii to i sunt robi,/ Gloria-i închipuirea ce o mie de neghiobi/ Idolului lor închin , numind mare pe-un pitic/ Ce-o be ic e de spum , într-un secol de nimic./ Încorda-voi a mea lir s cânt dragostea? Un lan / Ce se-mparte cu fr ie între doi i trei aman i? Credem c aceste versuri sunt suficiente spre a vorbi de moralitatea poetului i nu ne mai întreb m de unde a izvorât atâta ur a contemporanilor lui i, din nefericire, i ura de ast zi a multor contemporani de-ai no tri.*

Intransigent când se refer la ap rarea drepturilor na ionale

Cultura universal i cea na ional , impresionant întru capacitatea recept rii ei, specific numai geniului, se împlete te cu identificarea total a poetului cu „*tot ce mi c în ara asta*“, cu ansamblul elementelor ce formează specificul na ional: limb , religie, istorie, justi ie, natur , fapt ce rezult din întreaga alc tuire poetic , dar mult mai direct i mai aspru, din scrierile sale cu caracter publicistic.

Din impresionantele volume ce redau articolele publicate fie în *Timpul* (1877-1883), *România Liber* (1888) sau *Fântâna Blanduziei* (1888-1889) se pot desprinde ideile curajoase, exprimate f r menajamente, în polemica pe care o avea cu cei care sus ineau o politic , zis liberal , în paginile ziarului ce se identifica, din necesit i de ordin politic, cu etnonimul *Românul*. *Gazeta Românul* avea în primul rând un caracter politic, dar i literar, fiind o gazet cotidian , atestat din 15 decembrie 1859, sub conducerea i îndrumarea politic i redac ional a lui C. A. Rosetti. Spre a în elege angajarea lui Eminescu în atacurile pe care, cu pre ul vie ii, le sus ineau în ziarul *Timpul*, gazet politic i literar , ap rut tot la Bucure ti, în 1876, trebuie s urm rim problemele politico-sociale ale vremii. *Timpul* este un ziar *scos ini ial de conservatori, în perioada guvern rii lor, dar în scurt timp, dup venirea liberalilor la putere, devine un ziar de opozi ie*. Adversarii politici ai lui C. A. Rosetti, suveranul politic i directorul gazetei *Românul*, adversari mai ales ai ideilor promovate de această gazet , erau I. Heliade-R dulescu, Vasile Alexandri, M. Eminescu, I. Slavici i mai târziu I. L. Caragiale. Spre a fi judecat cu dreptate atitudinea critic , exprimat cu consecven de M. Eminescu în articolele publicate la *Timpul*, trebuie s tim care erau ac iunile ce determinau această reac ie a

Eminescu i morala cre tin

redactorilor de la *Timpul*: Obiectivitatea lui Eminescu, care îl face, adesea, să se ridice deasupra intereselor de partid, intransigența ei, uneori, rigiditatea, dovedite atunci când se referă la apărarea drepturilor naționale... îi aduc neplăceri tot mai mari... Atitudinea independentă a redactorilor ei, implicit, a oficiului conservator are ca rezultat o scârțâire a subvențiilor de partid. În aceste condiții apar presiuni tot mai mari, exercitate asupra celor trei scriitori, Eminescu, Slavici și Caragiale. Caragiale este primul care se hotărăște să părăsească redacția, fiind urmat după câteva luni de Slavici. Sarcina copleșitoare de a scrie aproape în întregime ziarul îi revine lui Eminescu.

„Liber-cugetătorii, indivizi cari nu gândesc în genere nimic...”

Spre a reliefa credința în fapta, adică angajarea lui Eminescu în apărarea cretinismului, e de ajuns un singur articol prin care poetul își exprimă deschis, cu toată sinceritatea, punctul de vedere, sancționându-l în contrații ziarului de la *Românul*, care scriu nu în spiritul sfintei dreptăți și al sfintei tradiții, ci în interesul meschin al unui grup restrâns care are puterea economică și politică prin acestea, desigur, și puterea de decizie. De aceea, poetul nu îi iartă pe gazetarii cunoscuți ca redactori la publicația amintită, deoarece aceștia se abat de la norma morală cretină, de la statutul Bisericii Ortodoxe, pe care îl ignoră într-o manieră ce nu putea fi trecut cu vederea. Pentru a răspunde multor atacuri aduse intransigentului poet, începând cu 12 februarie 1897, data publicării articolului *Liber-cugetător, liber-cugetare*, în paginile ziarului *Timpul*, și până astăzi, vom zăbovi asupra acestui text, recurgând chiar la copierea unor fragmente, spre o mai bună înțelegere a cretinului trăitor (practicant), poetul Mihai Eminescu. În acest articol, M. Eminescu încearcă să explice care sunt deosebirile extraordinare în ceea ce privește cugetarea în domeniul religiei, fie în cadrul diferitelor confesiuni, fie între normele cu caracter moral din *Vechiul Testament* și cele din *Noul Testament*, fie între speculațiile filosofice și credință, în genere. *Religia, pe lângă veciniciile ei adevărate ruri morale, pe care nimeni nu le tăgăduiește, nici le contestă, cuprinde și teze curate teoretice de cosmogonie, pe care biserica însăși nu le ia decât în mod simbolic... Noul Testament, adică temelie Bisericii Creștine, nu cuprinde teze de cosmogonie sau teogonie, încât nici a a numita liber-cugetare, care substituie **Cristii** Facerii doctrine naturaliste, nu are a face cu miezul Bisericii creștine...*

Libera-cugetare admite și o chiar în cazul de față, consistă din substituirea cosmogoniei biblice prin idei de altă natură, și fiindcă asemenea idei, ca toate tezele curate teoretice, ca formulele din matematică sau axiomele geometriei, au a face numai cu adevărate ruri logice, iar nu cu

convingeri adevărate ruri morale, de aceea ele, neavând a împăra și nimic cu inima și cu caracterul omului, adevărate neputându-le nici strica, nici îndrepta, nu inspiră nimănui dispoziții cari jignesc ca din senin, fără nici un motiv învederat, credința în datele religioase pe cari poporul nostru le urmează de 18 sute de ani...

În epoca noastră de nedisciplină a minților, în care mulți rostesc cuvinte ce nu le pricep, se întâmplă în adevărat ca liberi-cugetătorii să fie numiți acei ce suferă de halucinații dezordonate, dar acel nume se aplică în mod impropriu, căci nu e vorba de oameni cari gândesc liber, ci de indivizi cari nu gândesc în genere nimic...

*A vorbi deja despre o religie a liberei-cugetări e ceea ce se numește în logică o **contradictio in adjecto**, e ca și când ai zice „o el de lemn”.*

Biserica și patria

Nu putem omite, în același articol, o splendidă observație de ordin lingvistic și istoric ce pare a încununa adevărul unic, o minune care pentru cei mai mulți trece neobservată sau este tratată ca un fapt firesc, ce s-ar fi realizat de la sine: *Biserica răsăriteană e de optsprezece sute de ani pe strătoarea elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil, încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit în mod egal de înghițirea prin poloni, unguri, turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanele de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre.*

Cine o combate pe ea, biserica și ritualele ei poate fi cosmopolit, socialist, nihilist, republican universal și orice și-o veni în minte dar numai român nu e. Această viziune explică foarte clar expresiile, zise, „pu în mână gulitoare”, folosite cu privire la limba și scrisul, venite pe filieră slavonă, într-un târziu, care au îngreunat lectura textelor de cult ce se foloseau în Biserică. Ca limbă impusă, străine etniei românești, este simțit, mai ales de către turarii din secolul XIX-lea, care o vedea tot atât de tristă și închistată ca și zidurile afumate ale bisericilor vechi (sec. XVII), acoperite cu explicații scrise în această limbă sau grafie necunoscută, ce a întunecat câteva secole acuratea limbii moștenite din scrierile episcopilor sud-dunăreni.

Voi încheia cu definirea cuvântului **patrie**, definiție ce este alcătuită de minunatul M. Eminescu: *Iubirea de arde, pururea și pretutindenea, iubirea trecutului; patria vine de la cuvântul **pater** și numai oamenii care în instituțiile prinților lor, la petecul de pământ sfințit de sângele prinților lor pot fi **patrioți** (Opera politică, II, 328).*

Prof. dr. Aurelia Bălan-Mihailovici

S nu ne uit m martirii !

Biserica Ortodox îi pr znuie te în fiecare an, pe 9 martie, pe cei 40 de mucenici din Cetatea Sevastiei (Armenia Mare). Totodat , prin Hot rârea Sfântului Sinod al BOR i deopotriv prin Hot rârea Guvernului României din anul 2011 s-a stabilit ca în această zi binecuvântat s se pomenească to i martirii neamului românesc care s-au jertfit în temni ele i lag rele de exterminare ale regimului criminal concentra ionar comunist.

În acest context, i la Biserica monument „**In Memoriam**” din Suceava, cu hramul „Na terea Maicii Domnului” (situat lâng Palatul de Justi ie), pr. dr. Viorel Ioan Vârlan, parohul a ez mântului, pr. Dumitru Airinei, pr. Augustin Zai i decanul de vârst , pr. Lauren iu Milici, au s vâr it slujba de pomenire a celor care i-au iubit atât de mult i cu des vâr it credin GLIA i NEAMUL, sacrificându- i tinere ea, cariera, libertatea, s n tatea, familia i deseori chiar via a. S nu-i uit m, ei reprezintă cel mai pre ios capital uman, spiritual, intelectual, na ional, moral, gospodari de seam ce au f cut ca identitatea noastră na ional s mai d inuie în lume.

Printre primele institu ii edificate de comunită i de îndat ce au pus mâna pe putere în România au fost pu c ria i securitatea lor.

În beciurile de tortur ale securită ii din întreaga ar , în închisorile de la Pite ti, Gherla, Aiud, Ocnele Mari, Jilava, V c re ti, Mislea, pe antierele de munc for at cu regim de exterminare de la Canalul Dun rea – Marea Neagr , din Delt sau B l ile Dun rii, to i au fost supu i la diabolice torturi fizico-psi hice prin foame, frig, reeduc ri ce se f ceau prin teste psi hice de eliminare a con tientului, norme de munc aberante care duceau în final la lichidarea fizic , acesta fiind i scopul urm rit, respectându-se astfel dispozi iile criminalului Nikolski: norma de 15 mor i pe zi.

Cadavrele erau aruncate în gropi comune, sub terase de cale ferat , cum e cazul în Suceava, în terasamentul c ii ferate Suceava – Timi oara (în dreptul complexului comercial „Selgros” de ast zi), în corpul digurilor din Balta Br ilei sau pur i simplu abandonate în stuf ri ul b l ilor Dun rii, devorate de pe ti i animale.

Dac nu ar fi Sfânta Biserica , martirajul nostru ar fi dat uit rii, c ci demnitarii no tri ne sfidează în continuare,

cu toate c la ocuparea fotoliilor pe care tronează am contribuit i noi, cu jertfa noastră na ional .

Asocia ia Fo tilor De inu i Politici i Lupta tori Anticomuni ti (AFDPLS) din jude ul Suceava mul ume te, cu adânc recuno tin , pentru eforturile absolut voluntare pe care le face Biserica, prin slujitorii ei de înalt inut civic , uman , moral , patriotic , de a nu l sa uit rii jertfele acestui neam n p stuit de veacuri în istoria sa multimilenar .

S nu uit m îndemnurile din poemul „Cozia” al scriitorului Dimitrie Bolintineanu: „Tari au stat str bunii pentru acest p mânt/S -i urm m în fapt pe cei ce nu mai sânt”.

Acum, ne rug m Celui de sus pentru ace ti martiri ai neamului românesc, s -i a eze în dreapta Sa i s le dea odihn ve nic , sc lda i în lumina dumnezeiasc plin de pace i iubire.

Prof. pens. MIRCEA ONCIUL,
fost de inut politic, AFDPLA Suceava

„DINCOLO DE CUVINTE ...”

„Mai lesne este să treacă mila prin urechile acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu.”

(Matei XIX, 24)

Cine deschide cu credință Sf. Scriptură este „mânat de Duhul” ca să caute drumul spre lumina dumnezeiască, de multe ori se va afla în fața unor taine pe care nu le va putea cuprinde cu mintea, iar dacă nu se va smeri în fața tainei se va fi pătărit singur încercând să le deslușească.

Un astfel de om, dregător după slujbă, călătorește pe drumul de la Ierusalim spre Gaza și citește din cartea Profetului Isaia, dar nu-i în elegera cuvântul. Domnul a vădit nedumerirea și dorința lui de a cunoaște și i-a trimis un ajutor cu totul deosebit. Iată episodul: „Atunci un înger al Domnului a grăit către Filip, zicând: Ridică-te și mergi spre miazăzi, pe calea care coboară de la Ierusalim la Gaza; aceasta este pustie... însuși a mers.

Și iată un bărbat din Etiopia, fâmiș, mare dregător al Candachiei, regina Etiopiei, care era peste toată vestimentaria ei și care venise la Ierusalim ca să se închine, ... ezând în carul său, citește pe prorocul Isaia... Iar Duhul i-a zis lui Filip: **Apropie-te și te alipește de carul acesta...** și alergând Filip l-a auzit citind pe prorocul Isaia, și i-a zis: **În alegi, oare, ce citești? Iar el a zis: Cum a putea să în aleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? și a rugat pe Filip să se urce și să dă cu el.** (Faptele Apostolilor VIII, 26-34)

Așa fiecare dintre noi când nu în alegem sensul unui cuvânt, a unei fraze sau a unei întâmplări și mergem la cel ce este în mers să ne lumineze necunoașterea.

În legătură cu textul citat cu recunoștință mulțumesc vrednicului de pomenire Proroc Profesor, Arhidiacon Ioan Ivan, pentru că el „a dezlegat multe din tainele Scripturilor” elevilor săi, și unor profesori sau „dregători împărătești,”

ce au dorit să-și afle odihnă sufletească venind la Sfânta Mănăstire Neam, unde el era smerit slujitor. El ținea că acel cuvânt nu poate fi înțeles de „învingători,” ba chiar ținea că mulțumii se împiedică în a descifra taina.

Așa stând lucrurile, găsim „un timp cu bun prilej,” ne-a explicat cum să treacă cu mila și urechile acului, iar noi am reînnoit învingătura pentru a o da mai departe.

Deci trebuie să ținem prin urechile acului nu poate intra mila!

Dar este vorba oare despre mila care-și poartă după vrea lui Dumnezeu cocoașele sale, cum credeau cei mai mulți, sau este vorba despre „camil” – care este un fel de otgon, o funie foarte groasă folosită de corbieri pentru parâme, cum credeau alții? Ei bine, aceasta era nedumerirea: era vorba despre CĂMIL sau despre CAMIL? Toți ținem că nici una nici alta nu putea trece prin urechile acului și în elegerăm Mântuitorul le folosește pentru a ne arăta un fapt indubitabil, anume că tot a a **„un bogat nu poate intra în împărăția lui Dumnezeu!”**

Da, așa este, numai că Prorocul Profesor ținea și el că noi în alegem cum să treacă cu „urechile acului” și urmașii săi murească partea a doua a cuvântului, cea în care este

menționat BOGATUL!

Ne-a spus că bogăția „îi pune cocoașele omului” așa cum a pus Dumnezeu cocoașele cămilor, și acestea îl împiedică să intre în Împărăția Lui așa cum urechile acului îl împiedică să treacă dincolo cum trece firul sub ire. Tot așa ne-a spus că bogăția „îngroașă firul sub ire și îl face ca otgonul de gros,” ceea ce nu-i permite, iarăși, ca să treacă prin aceeași strâmtoare.

Da, așa este, dar dacă bogăția este folosită potrivit voinței lui Dumnezeu, adică pentru a-l ridica din suferință pe cel bolnav sau din sărăcie pe cel lipsit și să pănușească și să auză în urechi permanent ecoul cuvintelor Domnului care precizează că cel ce are bogăția „este doar iconom” (Luca XVI) și fiind iconom trebuie să fie credincios Celui care l-a rânduit peste averile sale”. În cazul acesta și bogatul se poate mântui.

Așadar, ce-a vrut să spună Mântuitorul?

A vrut să spună că bogăția devine primejdioasă doar când este greșit folosită, dar mai cu seamă că rareori se întâmplă ca să fie folosită pentru a deschide ușa Împărăției lui Dumnezeu.

Atenție, deci, la urechile acului, că tot a a de strâmte este calea spre Rai!

Pr. Ionel Filon

Se dorește crearea unui „om nou”?

Subtil și aproape insesizabil, un vânt care bate dinspre occident îți dorește, de la zi la zi, un om nou. Mai precis, o familie nouă, eliberată de „câtă tradiționalitate și ale religiei”. Individul trebuie să se elibereze de constrângerea moralei. Tot ceea ce contează pentru omul nou este egalitatea – pentru că celălalt, indiferent de înclinațiile sale, să nu se simtă discriminat. A adică, omul nou, în numele egalității, tinde să desființeze granița sexuală dintre bărbat și femeie, tinde să desființeze rolul soților, al părinților, mai ales, al imaginii pe care copilul o are cu privire la noțiunile de „mamă”, „tată”, „familie”.

Toate ideologiile care au lăsat o amprentă în istorie au avut ceva în comun: și-au dorit crearea unui „om nou”. Revoluția franceză, iluminismul, fascismul și nazismul, apoi comunismul, toate și-au bazat influența asupra lumii pe o teorie: pentru că societatea să funcționeze, este nevoie de un alt om – de un om nou. Zeci de mii de pagini au fost scrise de către filosofi, antropologi, sociologi, psihologi, în slujba acestei cauze. Se urmărea inocularea a zăcărilor ideologice create în mintea oamenilor, mai ales a tinerilor. Lupta era dusă pentru formarea, de-a lungul mai multor generații, a unei noi gândiri sociale, economice sau politice, ce urma să înlocuiască totul existent în lume, prin purificarea societății de elementele nocive.

În toate aceste sisteme doritoare de un nou om, automat s-a declarat un zid desprins între cei capabili de înnoire și paria. Este suficient să ne amintim de ideologia nazistă rasei pure, din care să se dezvolte omul nou – fenomen care a lăsat în urmă milioane de victime din rasele... impure. Peste toate s-a ezat praful istoriei. Legile moderne au interzis folosirea sintagmei „omul nou” și parcă lumea a uitat. Dar, nu de tot. Subtil și aproape insesizabil, un vânt care bate dinspre occident îți dorește, de la zi la zi, un om nou. Mai precis, o familie nouă, eliberată de „câtă tradiționalitate și ale religiei”.

Trăitor într-o societate creștină, în care familia a fost vădită dintotdeauna în prelungirea dumnezeieștii Liturghii, poporul român nu-și poate închipui că omul să se nască, să trăiască și să se împlinească, în afara acestei instituții sacre – familia. De aceea, este cunoscută expresia „să intri în rândul oamenilor”. Se referă la faptul că tânărul devine om, în sensul adevărat al cuvântului, doar în momentul în care își formează o familie.

Deși nu se recunoaște, astăzi singurul mare război care se poartă la nivel mondial este împotriva familiei ca instituție sfântă, în care omul își respiră pe Dumnezeu și trăiește o „viață în Hristos”, așa cum sublinia Sfântul Nicolae Cabasila. Sub masca protecției drepturilor omului, a minorităților de orice natură ar fi ele, familia este înțesată ultimă. Acest lucru, deoarece valorile împărtășite în acest mediu deranjează o societate în care singura valoare este libertinajul – „Tu ești Dumnezeu”!

La început de mileniu III, ne aflăm în pragul unei revoluții sociale care propovăduiește o doctrină egalitară. Sub acest acoperiș bine din punct de vedere social, lumea se îndreaptă tocmai spre conturarea unui om nou. Individul trebuie să se elibereze de constrângerea moralei. Tot ceea ce contează pentru omul nou este egalitatea – pentru că celălalt, indiferent de înclinațiile sale, să nu se simtă discriminat. A adică, omul nou, în numele egalității tinde să desființeze granița sexuală dintre bărbat și femeie. La orice click sunt propuse modele de bărbat care iau estrogen, ca să arate mai puțin a bărbat, de femeie care iau testosteron, pentru a fi mai puțin a femeie. Vocea bărbatilor se feminizează, iar cea a femeilor devine mai masculină. Undeva, pe la mijloc, apare noul prototip uman: nici bărbat, nici femeie – omul nou.

Aspectul biologic devine irelevant în definirea sexului fiind omul uman, identitatea sexuală fiind dată de ceea ce crede omul în mintea

lui, nu de natura lui biologică. Cu alte cuvinte, mintea, nu fizicul, creează realitatea sexuală. Se ne amintim doar de bărbatul-femeie cu bărbat, cântător al unui cunoscut concurs muzical european!

Parcă nu ne vine să credem că se dorește conturarea unui om nou. Tindem să categorisim totul cu afirmarea „teorii ale conspirației”. Așa o fi? Argumentele luptei se pot vedea și se pot pipăi pe hârtia legilor europene care, vrând nevrând, nu se vor introduce în legislația națională, dacă nu cumva schimbă Dumnezeu istoria.

Proiectul de lege Zuber, depus la Parlamentul European în luna martie 2014, sub masca „teoriei genului” și a familiei cu o compoziție diversă, pregătește contextul ca, pe viitor, în certificatul de naștere, rubrica „sexul copilului” să fie suplinit de o linie! Pentru că, nu cumva la maturitate, un om, de bărbat în toată firea, să fie ofensat că și este atribuit sexul „bărbat tesc”, deși el și-ar fi dorit să fie „femeiesc”!

În Marea Britanie, parlamentul deja a lansat o lege care permite „crearea” de copii cu trei „părinți” ori cu trei „părinți contractante”. Iar în certificatul de „creare” va fi menționat modul în care copilul a vădit lumina lumii, dintr-un uter natural ori dintr-un uter artificial. Unele dintre aceste lucruri deja se petrec sub ochii noștri, tinerii bine de către o presă preocupată cu alte subiecte fierbinți.

Statul american California a modificat în anul 2014 legislația, eliminând termenii de „mamă” și „tată”. În Canada, deja părinții au cerut să nu fie menționat sexul biologic al copilului în certificatul de naștere. Când va crește, el va decide singur ce sex preferă. Iar dacă se răzgândește, va avea drept la un nou certificat de naștere. New York Times scria, la început de 2015, despre un studiu desfășurat și reactualizat în Universitatea Vermont. Conform comunicatului, pentru a nu leza identitatea de gen, se permite studenților să și prezinte identitatea în cinci categorii: „el”; „ea”; „ze” – nici el, nici ea; „ele” – identități sexuale multiple și prin numele de familie. Se prea poate că și rubrica părinților dintr-un certificat să fie modificată. În loc de părinți să avem „părinți contractante”, adică donator de material genetic, mamă surrogat, părinți care au achitat financiar procedurile mislirii și alți actori ai piesei de teatru ce devine viaa dăruită de Dumnezeu unui prunc.

Pomenea cineva, zilele trecute, despre o bunică care și-a născut propriul nepot! A fost înseminat artificial cu produsul rezultat în urma fertilizării unui ovul donat, cu materialul genetic al fiului său – fiu ce avea o altă orientare sexuală. Declarația ei era: „**Bebelușul nu are nicio legătură biologică cu mine, este doar nepotul meu!**”. Totuși, ea a fost și mamă și bunică în același timp. Nu vi se pare că începem să vorbim despre un om nou? Păi, cum credea că va crește acel copil cu un tată-frate de altă orientare sexuală și cu o bunică-mamă, doi în unul? O să mai creadă în familia formată din bărbat și femeie, așa cum a dăruit-o Dumnezeu?

Nu este o glumă, este pură realitate a ceea ce ni se pregătește. Și ce este cel mai grav? Nouă nu ni se par în regulă toate aceste fapte sociale și le considerăm derelictive și abateri de la morală, religie sau etică. Însă, care crede că va fi opinia copiilor sau a nepoților noștri? Nu cumva una de acceptare a fenomenelor sau chiar una de aderare la aceste păreri, pentru că asta au vădit încă din vremea prunciei? Și, iată cum se conturează omul nou...

Dacă doctrinele amintite din secolul al XX-lea nu au reușit mare lucru cu impunerea unui om nou, gluma la care noi astăzi zâmbim are mari șanse să izbândească! Să ne gândim la situația în care un descendent al nostru va fi bătaia de joc a întregii societăți: „Preistoricurile și demodatule... vrei să te cștorești și să ai o familie?”. Este posibil ca acest scenariu să fie doar o imagine creată de mintea unui tânăr prea mult ocupat cu problemele reale... În același timp, este un vis posibil, în care cred multe fundații și instituții pseudo-umaniste.

Soluția salvatoare pentru noi? Simplu. Să ne înem copiii și nepoții alături! Lângă conștiința familiei, a mesei în comun, a poveștii de seară citite în familie, a rugăciunii comune și, nu în ultimul rând, a familiei – continuare a dumnezeieștii Liturghii!

Nicolae Pintilie

Asisten a medical în zona Sucevei în decursul vremurilor

“ara de Sus”, ulterior numit Bucovina a fost în decursul istoriei una dintre nestematele din coroana României, “Dulcea Bucovin”, apelativ adresat de către “bardul de la Mircea Ti” într-o epocă de triste datorat separării, arată simplitatea minții unui moldovean de factură europeană.

Începuturile medicinei în zona Sucevei se confundă cu istoria societății de pe aceste meleaguri. Vor fi existat vrăci sau “doftoroaie” meșterii, este de la sine înțeles. Nivelul cunoștințelor lor era cel al vremii și era desigur extras din milenara înțelepciune populară și profunda cunoaștere a naturii și a plantelor.

Perioada obscură și astăzi pentru istorici, cea de dinaintea descoperirii Moldovei, fie cel al lui Bogdan “infidelul” faimos de Coroana maghiară (1359), fie cel al lui Iancu, mai învâltit în legendă al lui Dragoș (1342), este totuși ilustrat de cronicile străine și din punct de vedere al asistenței medicale. Astfel se citează la 1308 “voievodul cel mare al moldovenilor” fiind bolnav era îngrijit de niște femei în vârstă.

În relatările despre trecutul “ării de Sus” se amintește și despre existența unor servicii de asistență a bolnavilor, în mănăstiri. Este perioada **medicinii anonime**, considerată până la 1400. Preocupările de îngrijire a bolnavilor au avut

cea mai mare reputație în deosebi la Putna și Dragomirna (după Lupu, Banu). Îngrijirile sacerdotale încercau în mod concomitent alinarea suferinței trupului și mântuirea sufletului, întrucât un aspect holistic, ignorat în bună parte în perioadele următoare.

În zona Sucevei au fost (și sunt încă) considerate ca având putere de vindecare moaștele Sf. Ioan cel Nou aduse în 1402 de Alexandru cel Bun, precum și izvorul de lângă fostă biserică Franciscană din Siret.

Perioada de după 1400 care începe după cristalizarea formei statului coincide cu autonomizarea vieții de curte. O serie de personalități atente pe lângă unii domnitori încearcă unele practici medicale cel puțin în “dubioase”.

Însuși domnitorul Moldovei, Ștefan cel Mare, după rana de la picior căpătâtă în 1462 la asediul cetății Chilia a fost tratat la început de un vrăc moldovean și apoi de medici și chirurghi străini.

Totuși, în pravilele lui Vasile Lupu (1646) se găsește o serie de prevederi de bună simț în materie de pruncucidere, avort, alienare mintală, boli venerice; sunt primele preocupări de igienă socială și este atestat rolul medicului într-o epocă de cultură ca aceea a lui Vasile Lupu și Matei Basarab. (va urma)

dr. în medicină Mihai Ardeleanu

Glossa

<i>Ruinea nu mai e ruinea,</i>	<i>În el ciunea e povă,</i>	<i>Cei buni acum, curând sunt răi,</i>	<i>vânt?!</i>
<i>Dreptatea n-o vedem la fa,</i>	<i>Excrocheria e la mod,</i>	<i>Nu mai găsești un om integru</i>	<i>Mă nănci venin când muștii din</i>
<i>Azi binele nu mai e bine,</i>	<i>Dreptatea n-o vedem la fa.</i>	<i>Printre lichele și linguri.</i>	<i>pâine,</i>
<i>Viaa nu mai e viaa.</i>		<i>Aa târziu ne ducem traiul,</i>	<i>Pământul nu mai e pământ.</i>
<i>Cuvântul nu mai e cuvânt,</i>	<i>Munca? Năpastă, jug, robie,</i>	<i>Nimic în noi nu mai e sfânt,</i>	
<i>Credința nu mai e credință,</i>	<i>O exploatare nemiloasă,</i>	<i>Ne-am alterat gândirea, graiul,</i>	<i>Mintea la tont? Farca strălucă,</i>
<i>Pământul nu mai e pământ,</i>	<i>Teroare, foame, și răcie,</i>	<i>Cuvântul nu mai e cuvânt.</i>	<i>Cretinul este în elept,</i>
<i>Țiina nu mai e țiină.</i>	<i>Frig și mizerie în cas.</i>		<i>Prostia-i sus și ne conduce,</i>
	<i>Distrugere și nimicire,</i>	<i>La margini goale de răscrucă</i>	<i>Nemernicul e om de tept.</i>
<i>La primul colț ceretorul,</i>	<i>Orașe, satele pușine,</i>	<i>Te întâlnești atât de rar,</i>	<i>Orice nățâng e consultant,</i>
<i>La celălalt prostituata,</i>	<i>Nu mai avem nici o ieră,</i>	<i>Cu o troiță, cu o cruce,</i>	<i>Tâmpitul are elocință,</i>
<i>Din întineric cu toporul</i>	<i>Azi binele nu mai e bine.</i>	<i>Cu o fântână, cu-n altar.</i>	<i>Netotul a ajuns savant,</i>
<i>Își taie hoțul beregata.</i>		<i>Nu-i nici o rază de lumină</i>	<i>Țiina nu mai e țiină.</i>
<i>Punga u-n stradă teaga,</i>	<i>Admitem orice dezonoare,</i>	<i>Peste durere, suferință,</i>	
<i>Ești în elat de orișicine,</i>	<i>Tot pasul e o poticnire,</i>	<i>Biserica e o ruină,</i>	<i>Țiina nu mai e țiină,</i>
<i>Ajunși fără vreipăia,</i>	<i>Noaptea e groază, disperare,</i>	<i>Credința nu mai e credință.</i>	<i>Pământul nu mai e pământ,</i>
<i>Ruinea nu mai e ruinea.</i>	<i>Ziua? Abuz, nelegiuire.</i>		<i>Credința nu mai e credință,</i>
	<i>Mereu în ceafăsim și pistolul</i>	<i>În aer pulbere, toxine,</i>	<i>Cuvântul nu mai e cuvânt.</i>
<i>Minciună, fals și strâmbătate,</i>		<i>Gaz, ploici acide, nori de fum,</i>	<i>Viaa nu mai e viaa,</i>
<i>Trădărea, viciul, impostura</i>	<i>și-o dubneagrăcete-nha,</i>	<i>Își verișiși măle din tine</i>	<i>Azi binele nu mai e bine,</i>
<i>și toate relele-adunate</i>	<i>Capul plecat și joacărolul,</i>	<i>De vrei să mai respiri acum.</i>	<i>Dreptatea n-o vedem la fa,</i>
<i>și aratăcol și gheara, ura.</i>	<i>Viaa nu mai e viaa.</i>	<i>Ce-aduce ziua cea de mâine,</i>	<i>Ruinea nu mai e ruinea.</i>
<i>De la opincăpân-la Vodă</i>	<i>Ce-astăzi alb, mâine e negru,</i>	<i>Ce-otrăvuri ne mai vin pe</i>	

Dumitru Oniga

Exist spațiu pentru religie în Parlamentul European?

„La Parlamentul European, religia nu este nici o matrice care definește preferințele individuale sau colective, nici o bază suficientă pentru a mobiliza. Rămâne o semnificativ resursă simbolică de distincție pentru a construi un profil politic și public și pentru a se diferenția în competiție”: acesta este, în sinteză, rezultatul unei investigații coordonate de François Foret, director de cercetări politice de la Institutul de Studii Europene (Bruxelles) și prezentat recent în timpul unei reuniuni a nou-constituitului intergrup din Parlamentul European despre libertatea de religie sau credință și toleranța religioasă, citim pe Ercis.ro, după un material SIR.

Scopul acestui proiect de cercetare a fost să investigheze pe larg „credințele membrilor Parlamentului European” și ce consecințe are crezul fiecărui parlamentar asupra acțiunilor lor, dar și care este „impactul religiei asupra socializării politice”, modul de a trata teme care au o „însemnătate religioasă” și pentru ce „strategii” este utilizată religia. Trebuie notat că studiul se referă la configurarea Parlamentului în legislatura trecută (2009-2014) și se bazează pe răspunsurile pe care 167 de membri ai Parlamentului dintre cei 736 (adică 22,7%) au acceptat să le dea la cele 23 de întrebări ale chestionarului distribuit în 9 limbi.

Chema și să evalueze influența religiei asupra funcționării Parlamentului, 63,2% dintre cei care au răspuns au afirmat că religia are o importanță, și au spus aceasta mai ales deputații care se definesc nereligioși sau atei. „Aceasta sugerează că religia este mai vizibilă pentru cei care sunt străini de ea sau ostili, în timp ce aceia care cred consideră că rolul ei în Parlament este insuficient în relație cu rolul pe care îl desfășoară în viața lor individual”, explică Foret, specificând că protestanții – mai ales dintre deputații germani și englezi – „resimt o influență catolică în procesul decizional european, în timp ce ortodocșii – mai ales români – cred că religia este prea echivocă și că nu se înțelege suficient cont de ea”.

Totuși, majoritatea parlamentarilor europeni (66,7%) au spus că rar (47,1%) sau niciodată (19,6%) iau în considerare religia, în timp ce numai o treime dintre deputați fac aceasta adesea sau mereu. Una dintre explicațiile posibile pentru acest paradox, conform lui Foret, ar fi faptul că religia este tratată ca un „factor social”, independent de preferințele sau de implicarea personală. Alt paradox se observă cu referință la tema culturii europene și legătura cu tradiția creștină: cu privire la lipsa menționării rădăcinilor creștine ale Europei în Tratatul de la Lisabona, raportul între dezamăgiți și satisfăcuți a fost în jurul procentului de 50%, cu un 0,3% în plus de „satisfăcuți”.

În 77% dintre parlamentarii europeni intervievați au recunoscut că factorul religios și cultural a marcat modul în care a fost tratată problema intrării Turciei în UE. Oricum religia are importanță în mod diferit în funcție de mediile politice: în fruntea listei sunt sectoarele legate de drepturile fundamentale, politicile sociale, cultura, educația; pe ultima poziție sunt relațiile internaționale. În toate contextele,

semnalează Foret, religia poate să devină „un mod pentru a trezi interes și a polariza actorii politici și mass-media”, chiar fără a influența deciziile politice.

21% dintre parlamentari s-au declarat „în mod obișnuit în contact cu reprezentanți religioși, o dată pe lună sau mai des”, în timp ce 15,8% nu au niciun contact. „Interlocutori mai asidui” sunt cei care sunt mai convinși de influența religiei

asupra Parlamentului și cei care se declară credincioși. Dar „nu există dovezi că intra în contact cu lobby-uri religioase duce la schimbarea opiniei unui europarlamentar hotărât”. Cei mai puțini în preocupare (și mai obișnuiți) sînt întîlnesc grupuri cu interese specifice, care includ lobby-uri religioase, sunt parlamentarii britanici; în timp ce parlamentarii francezi sunt cei care se opun cel mai mult la interferența grupurilor de interese, mai ales a celor cu motivații religioase.

În domeniul ONG-urilor cu o dimensiune religioasă, COMECE, Comisia Conferințelor Episcopale din Comunitatea Europeană, „este organizația dedicată în întregime lobby-ului religios cel mai frecvent citat” (22,2%), urmat de Conferința Bisericilor Europene (8,1%). Acest panoramă este marcată de absența protestanților, a căror „flot mic” reflectă „natura de instituționalizat a acestei denominațiuni religioase”. Organizațiile ebraice, cu profil public sczut, sunt o prezență vizibilă cu „strategii eficiente”. Ortodocșii și musulmanii „sunt aproape invizibili, comparativ cu rolul lor demografic în populațiile europene”. Sunt apoi prezențe active vizibile organizații „cu interese specifice”, „care lucrează în numele valorilor spirituale”, între care Caritas joacă un rol principal.

Ultima parte a investigației se referă la convingerile, practicile și atitudinile religioase ale parlamentarilor: 72% dintre cei care au răspuns au declarat că apar în unei denominațiuni religioase, dar numai 62% au spus că sunt „persoane religioase”, în timp ce 55% cred într-un Dumnezeu sau în vreo formă de spirit sau „forță vitală”. În concluzie, în linie cu statisticile europene, „parlamentarii europeni sunt un grup în care se întîlnesc apartenența fără a crede și mai mult apartenența fără practică”.

Sursa: Ercis.ro

Scoția și Anglia în câteva cuvinte (II)

Biserica și artele.

La 6 mile (9,5km) la sud de Edinburgh se afla unul din terminalele mitului complex al Graalului și al cavalerilor templieri, teme de milenii plutind în mister și supuse speculațiilor. Capela este fondată în 1446 de Sir William St. Clair și lărgită mereu până la baronul de Rosslyn Sir Oliver St. Clair. Arhitectura interioară abundă în simboluri iar subsolurile au fost locul turnării unui recent film dedicat templierilor și Graalului. Diavolul și îngerii, în drăgăstosii, dansul morții, Nașterea lui Iisus, Cavalerul și câinele la picioarele sale, Omul negru, Cele apte virtuți, Vârful Veronicii, Îngerul cucerit și multe altele te transportă în lumea legendelor, a misterelor întrebându-te cât din ele poate fi adevărat. Biserica din Rosslyn este un punct de atracție deoarece aici s-au oprit o parte din cavalerii templieri, căia i-au mai rămas după persecuțiile la care Ordinul templierilor a fost supus în Franța de Regele Filip al IV-lea supranumit "cel Frumos" (1285-1314). Templierii, ordin militar și religios fondat la Ierusalim în 1119, avea ca obiectiv găsirea surselor Graalului; adunase averi și putere imensă încât devenise bancherul Europei, al regilor și prințurilor. Regele Filip al IV-lea era dator pentru împrumuturi pe care nu le putea returna încât a început prigonirea lor în urma unui proces de patru ani, confiscându-le averile în 1312, arestând peste 100 dintre ei, arzându-i pe rug în cele din urmă chiar pe marele maestru, Jacques de Molay (1243-1314) care de pe rug l-a blestemat pe rege și pe urmașii săi. Papa Clement al V-lea aliat cu regele Filip a consfințit desființarea Ordinului.

Graalul era și poate încă este mai mult decât un pretext, un vas de smarald de care după tradițiile creștine s-ar fi servit Hristos la Cina cea de taină. În el, Iosif din Arimateea ar fi strâns sângele scurs din rana pe care un soldat roman i-a făcut-o Mântuitorului răstignit, în epându-l în piept cu sulița spre a verifica dacă a murit. Cavalerii regelui Arthur al Scoției sunt eroii multor romane din secolele XII - XIII pe tema recuperării Graalului. Arthur (sec. VI), fost rege legendar al celților din Britania, erou al luptei contra cuceritorilor anglo-saxoni, a rămas personajul central al romanelor cavalerie din secolul XIII, cunoscute sub numele "Ciclul mesei rotunde".

Altă ramură a templierilor fugi de teama prigonirilor și a ezat în Spania dar cei care s-au oprit în Scoția se crede că au dus cu ei nu numai taine ci și Graalul pe care cei obsedați de această legendă l-au cucerit mai caute în catacombele de la Rosslyn.

Bolton Abbey și Henric al VIII-lea

Construit din 1154, abazia a fost sediul a 26 generații de conți și ai Ordinului Sf. Augustin care în decursul secolelor s-au gospodărit singuri până în 1539 când Henric al VIII-lea (1509-1547) în conflict cu papalitatea s-a separat de biserica catolică devenind rege al bisericii anglicane în 1535, secularizând bunurile monastice și încercând să abiază Bolton. În bună parte ruinat de timp, partea vestică rămâne biserică parohială; este situat pe malul unui râu înconjurat de pârâuri și pășuni. Henric al VIII-lea, rege al Angliei și al Irlandei (1511-1547) a dus o politică de echilibru față de Spania și Franța. Inițial catolic convins, provoacă schisma atunci când papa i-a refuzat anularea căsătoriei cu Caterina de Aragon. În replică, Henric al VIII-lea se proclamă în 1534 rege suprem al bisericii Angliei persecutându-i atât pe catolici cât și pe protestanți.

După Caterina de Aragon și Anne Boleyn (mama Elisabetei I) decapitată în 1536, s-a căsătorit cu Janna Seymour, mama viitorului Eduard al VI-lea, apoi cu Anne de Cleves, Caterina Howard (executată în 1542) și Caterina Parr. Domnia lui Henric

prin centralizare excesivă a întărit puterea regală iar ruina abaziei Bolton rămâne dovada acelor vremuri tulburate.

Artele vizuale în Scoția

The Scottish National Gallery este celebră în lume prin colecțiile sale de picturi ale marilor artiști clasici, ai Impresionismului și ai Artelor noi. Colecțiile muzeului încep cu anul 1300, continuând cu Renașterea și ajungând până în secolul XIX. Muzeul este adăpostit într-o construcție modernă datorată unui celebru arhitect, William Henry Playfair, prima galerie fiind deschisă în 1859.

Câteva nume de artiști vor fi suficiente pentru a ilustra afirmațiile de mai sus:

- Hugo van der Goes (1467-1482): Trinitatea
- Sandro Botticelli (1444-1510): Madona adorându-l pe copilul Iisus dormind
- Rafael (1483-1520): Madona și pruncul
- Titian (1485-1576): Diana și Actaeon
- Diego Velasquez (1599-1660): Bătrânul prinț
- Sir Anthony van Dyck (1599-1641): Familia Lomellini
- Sir Peter Paul Rubens (1577-1640): Opsiunea lui Irod
- Nicolas Poussin (1594-1665): Cele apte sacramente
- Rembrandt von Rijn (1606-1669): Autoportret (la 51 ani)
- J.A. Watteau (1684-1721): Sărbători venetiene
- J.S. Chardin (1699-1779): O vază cu flori
- Thomas Gainsborough (1727-1788): Onorabila Doamnă Graham
- Allan Ramsay (1713-1784): Margaret Lindsay
- John Constable (1776-1837): Valea Dedham
- Claude Monet (1840-1926): Peisaj marin
- Edgar Degas (1834-1917): Diego Martelli
- Paul Gauguin (1848-1903): Viziunea Sermonei
- Vincent van Gogh (1853-1890): Grădina cu mazăre
- Sir Henry Raeburn (1756-1823): Reverendul Robert Walker patinând pe lacul Duddingston.

Acest patinator solitar, Robert Walker (1755-1808) ministru al Canongate Kirk a fost membru al Societății de patinatori din Edinburgh care se întâlneau de obicei pe lacurile înghețate din Duddingston sau Lochend de la marginea Edinburgh-ului. Statură sportivă și elegantă a cu care patina era admirată iar imaginea sa frecvent utilizată în mass media.

- J.B. Lepage (1848-1884): Băiatul care nu face nimic

Un băiețel care stă degeaba și te privește direct din tablou cu haine pondoșite și ghete largi, rupte, fărâșuri, are un aer relaxat ce se potrivește cu titlul tabloului care este o abreviere din argoul francez "il n'y a pas mèche" care înseamnă "nu e nimic de făcut"; biciul pe care-l ține în cornul agățat pe spatele său parcă ar semnala sosirea iminentă a unui transport.

Între atâtea valori supreme ale artelor vizuale, în finalul programului de vizitare simți o vagă pierdere de rău cucerit timpului nu ajunge mai ales că te mai întorci în sălile în care Rafael, Titian, Botticelli, nu împart spațiul cu nimeni. Pentru asemenea ocazii în care te afli în fața atâtor titani ai creației, ai nevoie nu numai de picioare bune dar și de un echilibru psihic corespunzător avalanșei emoțiilor artistice într-un serial care ai vrea să nu ai sfârșit deși te obosește și frumosul când te copleșește. În drum spre Rosslyn și Bolton ne-am oprit într-un sat care seamănă cu satele ardelenice dar am vizitat și Castelul Skripton al lordului cu același nume din secolul XVII, urmat de o "dinastie" Clifford ca stăpâni ereditari. Alături de acest castel medieval ca o fortăreață, se află biserica - castelul „Sfânta Treime”, la fel de impresionant prin dimensiuni.

Dr. Ioan Ieșcu

Beethoven i-a compus capodoperele în concordanță cu ritmul neregulat al inimii sale

Potrivit savanilor din Statele Unite, ritmurile percutante din unele dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui Beethoven ar fi putut fi inspirate din maladia cardiacă de care suferea muzicianul german, informează dailymail.co.uk.

Ei spun că pasaje întregi din muzica lui se potrivesc cu bătăile neregulate ale inimii muzicianului, care suferea de aritmie cardiacă.

În echipa de cercetători de la Universitatea Michigan și Universitatea Washington s-au aflat un cardiolog, un medic specializat în istorie medicală și un muzicolog.

Studiul, publicat în *Perspectives in Biology and Medicine*, a analizat mai multe compoziții ale lui Beethoven, căutând anumite indicii despre o maladie cardiacă pe care ar fi avut-o celebrul muzician german. Ritmurile din anumite pasaje din câteva compoziții renumite reflectă, spun cercetătorii americani, bătăile neregulate ale inimii lui Beethoven, care ar fi fost cauzate de o aritmie cardiacă. "Muzica lui pare să fi fost simțită, atât la propriu, cât și la figurat, cu inima", a spus Joe Howell, cercetător la Universitatea Michigan, coordonatorul studiului. "Atunci când inima ta bate neregulat din cauza unei maladii cardiace, ea face acest lucru în cadrul unor tipare previzibile. Credem că auzim unele dintre aceste tipare în muzica lui. Sinergia dintre mințile și corpurile noastre modelează felul în care simțim lumea din jur", a adăugat el. Cercetătorii americani au studiat tiparele ritmice din mai multe compoziții care ar putea să reflecte felul în care Beethoven era afectat de aritmie, o maladie care face inima să bată prea repede, prea încet sau într-un ritm neregulat.

Schimbările bruște, imprevizibile din ritmul și notele din muzica lui Beethoven par să se potrivească cu astfel de tipare asimetrice cardiace. Un exemplu elocvent, spun cercetătorii

americani, este fragmentul final, "Cavatina", din Cvartetul pentru coarde în Si bemol major, Opus 130, o compoziție încrețită de emoție, despre care Beethoven a spus că îl făcea întotdeauna să plângă.

La mijlocul compoziției, tonalitatea se schimbă, brusc, în Do bemol major, provocând un ritm neechilibrat ce evocă o emoție întunecată, dezorientare și o senzație stranie, adeseori descrisă prin sintagma "răsuflare tăiată".

În indicațiile sale de compozitor german pentru muzicienii care interpretează această partitură, secțiunea respectivă a fost marcată prin cuvântul german "beklemmt", un termen care se traduce prin sintagma "inimă grea".

Autorii studiului spun că "inimă grea" poate să însemne "tristețe", dar expresia în cauză ar putea să descrie și senzația de apăsare, un sentiment adeseori asociat cu aritmia cardiacă.

Savanii americani au identificat tipare aritmice și în alte compoziții. Ei au studiat Sonata pentru pian în La bemol major, Opus 110 - sonata centrală dintr-un grup de trei, care reprezintă ultima contribuție adusă de Beethoven acestui gen - și debutul Sonatei "Les Adieux" (Sonata Opus 81a, în Mi bemol major), compusă în timpul atacului francez asupra Vienei din 1809.

Beethoven a fost asociat, de-a lungul anilor, cu o serie de probleme de sănătate misterioase, inclusiv cu maladia inflamatorie cronică a intestinului, cu maladia osoasă Paget, boli hepatice, abuz de alcool și boli renale. Însă boala sa cel mai adesea descrisă a fost surditatea, despre care cercetătorii americani cred că ar fi putut să ascute celelalte simptome ale compozitorului și să îl facă să devină conștient de ritmul său cardiac. C.N.

Churchill a cerut SUA să lanseze un atac nuclear împotriva URSS, înaintea ca aceasta să obțină bomba atomică

Fostul prim-ministru britanic Winston Churchill a încercat în anul 1947

să convingă Statele Unite să lanseze un atac nuclear preventiv împotriva Uniunii Sovietice, pentru ca Occidentul să câștige Războiul Rece care tocmai începuse.

Churchill considera că o astfel de lovitură era oportună în acel moment în condițiile în care armata sovietică nu dispunea încă de arme nucleare și în consecință nu avea posibilitatea unei riposte pe măsuri, se arată într-o notă întocmită la acea vreme de un agent FBI și deșecretizat recent, scrie duminică *Daily Mail*.

Convins că un atac nuclear împotriva Uniunii Sovietice condus de Stalin era singura modalitate de a opri ambiția acestuia din urmă de a cuceri Occidentul, prim-ministrul britanic i-a cerut insistent senatorului republican Styles Bridges să-l convingă pe președintele american Harry Truman să lanseze o astfel de operațiune care 'ar mătura' Kremlinul și ar face ca Uniunea Sovietică să devină 'o problemă ușor de gestionat'.

Deși a pierdut postul de premier în anul 1945, imediat după terminarea celui de-Al Doilea Război Mondial, Churchill a rămas în prim-planul scenei politice, el avertizând un an mai târziu că o 'cortină de fier' a coborât peste Europa. Documentul deșecretizat arată înverunarea pe care el o manifesta împotriva fostului aliat sovietic din timpul războiului, fiind dispus să accepte ideea că sute de mii de oameni vor muri în urma unui atac nuclear pentru a vedea în schimb oprită expansiunea Uniunii Sovietice.

Agentul FBI a mai menționat în respectiva notă în opinia lui Churchill 'singura soluție pentru salvarea civilizației este ca președintele Statelor Unite să declare Rusia ca fiind o amenințare la adresa păcii mondiale și apoi să o atace'. Fostul șef al guvernului de la Londra a avertizat totodată că dacă SUA nu lansează acest atac preventiv, atunci 'Rusia va ataca SUA în următorii doi sau trei ani după ce va obține bomba nucleară și civilizația va fi nimicită ori va fi dată cu mulți ani în urmă'.

Dar Statele Unite nu au dat curs solicitării sale, iar în anul 1949 Uniunea Sovietică a testat prima sa bombă atomică. Potrivit jurnalistului de investigații Thomas Maier, care a inclus documentul citat și în cartea 'When Lions Roar: The Churchills And The Kennedys', ce va fi publicată luna viitoare în Marea Britanie, după ce a revenit la conducerea executivului britanic în anul 1951, Churchill nu a mai evocat posibilitatea unui atac atomic asupra URSS.

Sorin Popescu

Biserica Ortodox Copt

Îi va include pe cei 21 de martiri în calendar

Biserica Ortodox Copt a anunțat că uciderea celor 21 de creștini egipteni de către așutul Stat Islamic, în Libia, va fi comemorată în calendarul său bisericesc. Papa Tawadros al II-lea a anunțat că numele martirilor vor fi inserate în Sinaxarul Coptic, echivalentul în Biserica Răsăritenă pentru Martirologiul Roman. Această procedură este de asemenea echivalentul canonizării în Biserica Catholică.

Potrivit TerraSanta.net, martiriul celor 21 de creștini va fi comemorată în ziua de 8 amshir în calendarul coptic, sau 15 februarie în calendarul gregorian. Comemorarea cade în sărbătoarea Prezentării lui Isus la Templu. Militanții Statului Islamic au difuzat un material video înfiorător intitulat „Un mesaj semnat cu sânge creștin la iunea crucii”, în care lansau un avertisment, spunând că sunt „la sud de Roma”. Apoi i-au decapitat pe bărbății creștini, pe buzele unora dintre ei putându-se citi cuvintele „Domnul Isus Cristos” cu câteva momente înainte de moartea lor.

În timp ce uciderea au stârnit teama de apropierea statului islamic de Europa, ele i-au împins pe mulți în credință lor. Într-un interviu pentru canalul creștin SAT-7 ARABIC, în ziua de miercuri, 18 februarie 2015, Beshir

Kamel, fratele a doi dintre martirii coptici, chiar a mulțumit Statului Islamic pentru includerea în materialul video a declarațiilor lor de credință înainte de a fi uciși. „ISIS ne-au dat mai mult decât am cerut atunci când nu am ținut din filmare partea în care ei i-au declarat credința și au invocat numele lui Isus Cristos. ISIS ne-a ajutat să ne întărim credința”, a spus el.

Beshir a declarat că este mândru de frații lui, Bishoy și Samuel, spunând că martiriul lor a fost „o onoare pentru creștinism”. Interviul cu Kamel pentru SAT 7-ARABIC a fost vizionat de peste 100.000 de persoane în câteva ore de la publicarea lui online. Întrebat dacă este de acord să se roage pentru militanții Statului Islamic, Kamel a redat ce a spus mama lui că ar face dacă s-ar întâlni pe stradă cu unul dintre acești militanți: „Mama mea, o femeie needucată, în vârstă de peste aizeci de ani, a spus că l-ar invita în casa noastră, și i-ar cere lui Dumnezeu să îi deschidă ochii, deoarece el i-a ajutat pe fiii ei să intre în împărăția cerurilor”. „Dumnezeule, te rog deschide-le ochii pentru a fi mântuiți, și îi înceta cu ignoranța lor și cu înverșurările greșite pe care le-au primit”, s-a rugat apoi Beshir.

catholica.ro

Creștinii răpiți de Statul Islamic: „Ne-au cerut să ne convertim la Islam”

Departa de confortul și bună starea Europei care se tot leapădă, de la zi la zi, de Dumnezeu, creștinii orientali suferă pentru credință în Mântuitorul Hristos.

Dacă noi separăm viața civilă de cea religioasă, pentru ei viața înseamnă credință în Dumnezeu cel Răstignit și Înviat. Deviza lor generală sună cam așa: „Dacă de aproape 2000 de ani nimeni din poporul nostru nu a căzut din credință, dacă de 1500 de ani de conviețuire cu frații musulmani niciunul dintre strămoșii noștri nu a lăsat creștinismul, noi cum să renunăm la credință lor?”. Ei nu au renunțat.

Din anul 2013, de când a început urgia „primăverii islamice”, mulți dintre creștinii de limbă arabă din Siria și Irak au ales să plece în Liban sau în statele europene. Dar, și mai mulți au rămas și să apară casele, bisericile și cimitirele unde se odihnesc cei dragi.

Răpiri, violuri, taxe pentru viață – toate acestea nu au încetat până astăzi. Ultimele victime vin din satele din estul sirian, la granița cu nou-proclamatul Stat Islamic. La începutul lunii martie, agenția de știri *Al Jazeera* a anunțat că 200 de creștini asirieni aparținând Bisericii Chaldeene au fost răpiți de către luptătorii jihadiști.

Răpirlile au continuat și în provincia Hasakah, acolo unde 20 de copii, femei și bărbăți au fost luați în toată noaptea, fără nicio explicație – singura lor vină fiind aceea de a fi creștini.

Timp de mai multe zile nu s-a știut nimic de situația lor, până ce unul dintre bărbății răpiți a reușit să evadeze, prădându-se autorităților guvernamentale siriene.

Robert, așa cum a fost numit în comunicatul de presă de *REUTERS PRESS*, a făcut parte dintr-un grup răpiți pe 1 martie din satul Tel Goran. Conform dezvăluirilor, soldații au intrat în casă după miezul nopții, prezentându-se drept polițiști guvernamentali care le vor oferi protecție. Au încercat oamenii în mâinile de teren și i-au transportat într-o tabără de refugiați. Aici i-au deposedat de lucrurile personale și i-au anunțat că sunt prizonieri ai Statului Islamic: „E o mare demnitate pentru noi să fim ostajii lor, așa cum am fost anunțați.”

Ne-au pus în genunchi și ne-au cerut să renunăm la credință creștină. Mulți oameni bărborei (n.r. clerici musulmani jihadiști) ne-au vorbit despre credința lor «cea adevărată», promițându-ne bogății și privilegii.

Noi am spus că nu ne vom converti și vom plăti Jizya, taxa pentru credință. Ei ne-au răspuns că trebuie să plătim și să arădăm că vrem să fim în continuare creștini – în schimb, dacă vom rămâne, ne așteaptă moartea!”

Drama acestor creștini a impresionat întreaga lume orientală.

În sprijinul lor, la Beirut, în Liban vor avea loc mai multe evenimente prin care să se ceară implicarea internațională, cu scopul eliberării creștinilor asirieni. Mesajul acestei mișcări, la care prin rugăciune putem să ne alăturăm și noi este următorul: „Nu ne temem de cei care ucid trupul, nu ne temem de cei care distrug piatra, căci Hristos este cu noi!”.

Nicolae Pintilie

Declarația comună a ONU despre persecuția din Orientul Mijlociu

Vaticanul împreună cu Federația Rusă și Liban, au inițiat o declarație cu tema „Sprijinirea drepturilor omului ale creștinilor și ale altor comunități, în special în Orientul Mijlociu”, care a fost adoptată la sesiunea a XXVIII-a a Consiliului pentru Drepturile Omului de la Geneva.

Iată textul declarației:

Orientul Mijlociu se află într-o situație de instabilitate și de conflict care a fost recent agravată. Consecințele sunt dezastruoase pentru întreaga populație a regiunii. Existența multor comunități religioase este grav amenințată. Creștinii sunt, acum, afectați în mod deosebit. În aceste zile, chiar supraviețuirea lor este pusă sub semnul întrebării. Eforturile de a construi un viitor mai bun pentru toți sunt zădărnice. Asistăm la o situație în care violența, ura confesională și etnică, radicalismul fundamentalist, extremismul, intoleranța, excluderea, distrugerea structurii sociale a unor întregi societăți și comunități devin caracteristicile unui model politic și social lipsit de viabilitate, care pune în pericol însăși existența multor comunități, iar a comunității creștine, în special.

Milioane de oameni au fost fie strămutați, fie forțați să își părăsească străvechile pământuri. Cei care stau în zonele de conflict sau în zonele controlate de grupurile teroriste trăiesc sub amenințarea permanentă a încălcărilor drepturilor omului, a repressiunii și a abuzurilor. Atât comunitățile cât și persoanele cad victime actelor barbare de violență: ei sunt lipsiți de case, alungați din pământurile unde s-au născut, vânduți în sclavie, uciși, decapitați și arși de vii. Zeci de biserici creștine și vechi altare ale tuturor religiilor au fost distruse. Situația creștinilor din Orientul Mijlociu, un teritoriu în care ei trăiesc de secole și unde ei au dreptul de a rămâne, ridică profunde probleme. Există tot mai multe motive de îngrijorare pentru viitorul comunităților creștine, care au o existență de mai mult de două mii de ani în această regiune, unde creștinismul are un loc bine stabilit și unde și-a început lunga sa istorie. Contribuțiile pozitive ale creștinilor din diferitele ri și societăți ale Orientului Mijlociu sunt bine cunoscute și creatoare.

Suntem încrezătorii că guvernele și toți liderii civici și religioși din Orientul Mijlociu ni se vor alătura în tratarea

acestei situații alarmante, construind împreună o cultură coexistențială pașnică. În lumea noastră globalizată, pluralismul constituie o îmbogățire. Prezența și contribuțiile comunităților etnice și confesionale reflectă o antic diversitate și un patrimoniu comun. Un viitor fără diferențele comunității din Orientul Mijlociu va experimenta un risc ridicat de noi forme de violență, excludere, dar și lipsa pacii și a dezvoltării.

Facem apel la comunitatea internațională și sus în prezența istoric

adânc înrădăcinată a tuturor comunităților etnice și confesionale din Orientul Mijlociu. Aici au apărut religii ale lumii, inclusiv creștinismul. Acum, ele trec printr-o amenințare existențială gravă din partea așa-numitului „stat islamic” (daici) și al-Qaida – și grupurile teroriste afiliate – care perturbă viața tuturor acestor comunități și creează riscul de dispariție complet în cazul creștinilor. Acest sprijin va sprijini rile din regiune să reconstruiască societăți pluraliste și noi sisteme politice solide, garantând tuturor drepturile omului și libertăți fundamentale. De aceea, cerem tuturor statelor să-și reafirme angajamentul de a respecta drepturile tuturor, în special dreptul la libertatea de religie, care este presupus cu sfârșit în actele fundamentale internaționale ale drepturilor omului.

Statele care subscriu declarației comune pe tema „Sprijinirea drepturilor omului ale creștinilor și ale altor comunități, în special în Orientul Mijlociu” sunt: Federația Rusă, Liban, Sfântul Scaun, Andorra, Armenia, Australia, Austria, Belarus, Belgia, Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Canada, Congo, Croația, Cuba, Cipru, Danemarca, El Salvador, Finlanda, Franța, Germania, Grecia, Guatemala, Haiti, Honduras, Ungaria, Islanda, Irak, Irlanda, Israel, Italia, Liechtenstein, Luxemburg, Malta, Monaco, Olanda, Panama, Peru, Filipine, Polonia, Portugalia, România, San Marino, Serbia, Slovacia, Slovenia, Somalia, Ordinul Cavalerilor de Malta, Spania, Elveția, Marea Britanie și Statele Unite ale Americii.

Lansare de carte

„Urme”, spovedania amar a lui Dumitru Oniga

În Sala-muzeu „Dr. Drago Corlăeanu” a Bisericii monument „Na terea Maicii Domnului” din municipiul Suceava a avut loc lansarea volumului „Urme” semnat de scriitorul nonagenar Dumitru Oniga.

„O carte document”, lansat în absența autorului, dar în prezența urmașilor săi, care s-au îngrijit de editarea ei

„O carte document”, așa cum a spus în cuvântul de deschidere rostit odată cu salutul de bun venit

preotul paroh dr. Viorel Ioan Vârlan, o carte lansată în absența autorului (care nu a fost de față din motive de prudență legate de vârstă și sănătate), dar în prezența urmașilor săi, care s-au îngrijit de editarea ei.

Cartea intitulată „Urme” este cea de-a doua ediție a memoriilor lui Dumitru Oniga, memorii care vizează cei 19 ani de închisoare politică și domiciliu obligatoriu în coloniile din Bârgan prin care a trecut autorul.

Ediția revizuită adăugită, cu o prefață de dr. Alis Niculic, o carte care conține la final un capitol în care sunt menționați o parte dintre oamenii pe care i-a cunoscut autorul „de-a lungul anilor prin închisori”. O privire asupra acestor fiile aduce în atenție nume ca Jean Agapie, Dumitru Bejan, Vasile Blănuț (poetul Cezar Flamur), Virgil Carianopol, Nichifor Crainic, Eugen Dimitriu, Valeriu Gafencu, Ion Gavril Ogoranu, Dumitru Gerota, Eugen Hăganu, Ioan Ianolide, Adrian Marino, Arsenie Papacioc.

O carte „scrisă cu inima”, prin care autorul transmite următorul mesaj: „Nu ne uitați. Pentru că istoria se poate repeta”

Cartea, așa cum a spus prefațatoarea volumului, este „o spovedanie amară” prin care Dumitru Oniga „lasă lumii mărturia sa asupra vremurilor pe care le-a trăit din prisma adolescentului, smuls din brațele mamei și de pe bancile colii și aruncat în temnițe grele, maturizat cu brutalitate, supus unor orori pe care lumea civilizată nu ar trebui nicicând să le accepte”. Dr. Alis Niculic a zăbovit asupra biografiei autorului subliniind faptul că Dumitru Oniga va trece pragul vârstei nonagenare în vara acestui an.

O carte „scrisă cu inima”, așa cum a accentuat ea, prin care autorul vrea să transmită următorul mesaj: „Nu ne uitați. Pentru că istoria se poate repeta”. Dr. Ioan Ieșcu, care a detaliat în el o serie de aspecte semnificative din biografia autorului, „care a trăit o viață de suferință și a teptări din închisoare în închisoare”, l-a auzit pe Dumitru Oniga în rândul oamenilor care „s-au ridicat deasupra suferinței”.

„Să-i transmitem lui Dumitru Oniga recunoștină noastră și ne rugăm pentru sănătatea lui”

Referindu-se la „poetul martir din Stupca”, așa cum l-a numit într-o carte de-a sa, dr. Ioan Ieșcu, care i-a transmis

lui Dumitru Oniga, prin copiii săi („cei mai minunați ambasadori”), urmașii de sănătate, i-a trecut în revistă crile publicate, în cea mai mare parte volume de versuri cu titlurile „Cântece triste”, „Lumină și iubire”, „Novissima tristia”, „Planta acvatică”, „Fiorduri”, „Iubiri”.

Graficianul și jurnalistul Mihai Pânzaru PIM l-a apreciat pe Dumitru Oniga ca pe „un om cu respect pentru cultură și pentru adevăr”, transmițându-i la rândul său urme de sănătate și viață lungă.

La final, după o secvență muzicală în care eleva olimpic Ioana Paula Prada a susținut un minirecital de flaut, preotul paroh dr. Viorel Ioan Vârlan a dat citire unei poezii de Dumitru Oniga, o poezie care vine în întâmpinarea marii srbătorii care se apropie, intitulată „Înviere”.

„Să-i transmitem lui Dumitru Oniga recunoștină noastră și ne rugăm pentru sănătatea lui”, a spus el, adăugând că scriitorul, nonagenar în curând, mai are o carte pregătită pentru tipar.

Tiberiu COSOVAN

Redactor șef:

Dr. Drago Corlăeanu

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Preot dr. Viorel Ioan Vârlan;

Carmen Veronica Steiciuc;

Dr. Ioan Ieșcu; Preot dr. Theodor Damian;

Prof. Adrian Popovici

Secretar de redacție: Elena Daniela Vârlan

Fotoreporter: Gherhard Onesciuc

REDACȚIA I ADMINISTRAȚIA

Fundația „IN MEMORIAM”

Str. Trandafirilor f.n. — SUCEAVA

Tel.: 0230 - 522 980 0744 - 622 346; e-mail: viorel_varlan@yahoo.com

www.ziarulinmemoriam.ro

ISSN 2065 – 460X